

[Chr. A. Christiansen.]

lige som kvindelige Medhjælperer er ud-gaaet fra Landarbejder- og Husmands-hjem, men en ikke ringe Del af Medhjæl-per-Hæren er hjemmehørende i Byerne. De er Børn af Købstædernes Arbejderfa-milier og andre Smaakaarsfolk. De hører særlig til i de Hjem, hvor der paa Grund af Fattigdom ikke har været Raad til at sætte Børnene i Lære, men hvor de fra Barndommen af har maattet være med til at erhverve til Hjemmets Opretholdelse og saaledes straks efter Konfirma-tionen har været henvist til som Med-hjælperer at være deres egen Forsørger.“

Det maa betragtes som uværdigt, at et demokratisk frit Samfund opretholder en Særlovgivning for saavel ugifte som gifte Landbrugsarbejdere, unge Mennesker af begge Køn i tjenende Stillinger i Byerne.

Ved Lovens Revision i 1921 indførtes nogle saakaldte Beskyttelsesparagraffer, f. Eks. bestemtes det, at der ikke maatte være Indgang til et Karlekammer direkte fra Stalden. Denne Bestemmelse medførte, at der i mange Tilfælde indrettedes Kamre i gamle Vognporte og lignende, hvor der er Indgang direkte fra Gaarden. Der er nem-lig ingen Regel i Loven, som forbyder, at der maa være Cementgulv i Kamrene, eller som bestemmer, om der maa være Halm i Sengene eller der skal findes ordentligt Sengetøj.

Den Beskyttelse, Loven byder i Syg-domstilfælde, er utilstrækkelig, og der staaer ikke et Bogstav angaaende Arbejdstidens Længde. Til Gengæld har Domstolene ud-dannet en lang Retspraksis, som paa læg-ger Medhjælperne en efter deres Forhold svimlende Bod, saafremt de forlader Tje-nesten i Utide, selv om der har foreligget paaviselig Misligholdelse af Tjenesteforhol-det fra Arbejdsgiverens Side. Kostforholdet omtales med pøene Ord i Loven. I Praksis ser det saadan ud, at en Medhjælper ikke før Krigen kunde gøre Krav hverken paa Kaffe eller Te, og under Krigen ikke paa Sukker og Franskbrød i Henhold til Ra-tioneringsordningen.

Jeg vil ikke paastaa, at ikke enkelte af Lovens Bestemmelser er tænkt som Beskyt-telsesforanstaltning for Medhjælperne, men i saa Tilfælde kunde der vel ikke være noget i Vejen for at indarbejde disse Beskyttelses-regler i den almindelige Sociallovgivning.

I en Tid, hvor Ungdommen betegnes som frisk og handlekraftig, og hvor Talen om afsportet Ungdom er forstummet, fore-kommer det mig, at vi skylder os selv og

vor Ungdom, at vi snarest ophæver den Klasselov, som Medhjælperloven af 1921 er.

Jeg vil dernæst gerne fremsætte et Par Bemærkninger om Loven af 24. Juli 1942 om kommunale Beskæftigelsesudvalg.

I denne Lov bestemmes det, at der i samtlige Landkommuner skal nedsættes et 3 Mands Beskæftigelsesudvalg, hvis For-mand skal være selvstændig Landbruger eller en anden Arbejdsgiver.

Med skyldig Respekt for vort Landbrug tror jeg dog ikke, at dettes Udøvere har nogen overvældende Indsigt i Arbejds-løshedslovgivningen og vore Arbejds-løsheds-kassers Administration og Forretningsgang. Det har da ogsaa vist sig, at Lovens Be-stemmelser har foraarsaget en stærkt stigende Utilfredshed med disse Udvalgs og Udvalgsformænds Indblanding, der fra Kas-sernes Ledelses Side karakteriseres som usagkyndig og ofte som direkte modvilligt indstillet, nærmest som et paatrængende Posekiggeri. At dette ikke er helt ved Siden af, har det kommunale Beskæftigelses-udvalgs Formand i Hasle-Skejby-Lisbjerg Kommune ved Aarhus for nylig selv ført Bevis for.

Denne Udvalgsformand gennemgik Kontrollisterne, hvorefter han beskyldte Kontorbestyreren for, at han uretmæssigt havde udbetalt 9 af Kassens Medlemmer Understøttelse, idet han hævdede, at disse 9 Mand var regelmæssigt beskæftiget paa Herregaarden Køljkjærgaard. Ved en Revi-sion, der foretoges af Arbejds-løshedskas-sens Rejserevisor, viste det sig, at der ganske vist var udbetalt nogle Dages Understøt-telse til disse Medlemmer, men det var for Regnvejr-dage, hvor de ikke kunde arbejde, og der forefandtes behørigt af Arbejds-giveren underskrevne Vejrligsattester. Disse Vejrligsattester er jo anerkendt af saavel Arbejdsdirektoratet som Arbejdsministeriet. Saa langt strakte denne Udvalgsformands Indsigt sig altsaa ikke.

Hvilke uholdbare og utaaelige Vilkaar en saadan Kasse maa arbejde under, fordrer ikke yderligere Forklaring. Kassernes Le-delse fører en nøje og sagkyndig Kontrol, og det maa med god Grund kunne forlanges, at den, Lovgivningsmagten sætter til at ud-øve en Myndighed, ogsaa kender denne Myndigheds Forskrifter og Beføjelser.

For øvrigt kan jeg heller ikke rigtig faa disse Udvalgs Indblanding og Posekiggeri over for Arbejdernes Organisationer til at rime med danske Borgeres grundlovs-mæssige Ret til frit at danne Foreninger. I Lovens § 7 bestemmes, at Udvalget skal